

עמ"ת 31587/12/20 - מוחמד עדארבה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 31587-12-20 (עציר)

בפני	כבוד השופטת שושנה ליבוביץ
עורר	מוחמד עדארבה (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט הבכיר י' צימרמן) במ"ת 55768-11-20 מיום 6.12.20 בה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום, המחזיק שני אישומים, המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, שתי עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, עבירה של תקיפה סתם של בת זוג ועבירה של היזק לרכוש במזיד. לפי עובדות כתב האישום, בשני אירועים שונים נקט העורר אלימות כלפי המתלוננת וגרם לה חבלות. במהלך אירועים אלה שהה העורר בישראל כשאין בידו אישורי שהייה או תעסוקה כדין.

3. בית המשפט קבע כי קיימות ראיות לכאורה ברף הנדרש להוכחת המעשים המיוחסים לעורר, והכרסום בהן, ככול שקיים, אין בו כדי לחתור תחת מסקנה זו. צוין כי קיימת תמיכה בראיות לגרסת המתלוננת לגבי שני האישומים. עוד נקבע כי קיימת עילת מעצר סטוטורית והמסוכנות הנשקפת מהמשיב היא משמעותית וכן קיים חשש גם מהימלטות מהדין שכן לעורר אין מעמד חוקי בישראל. בנסיבות אלה, החלופה היחידה שניתן לשקול היא הפקדה כספית וחתימה על ערבויות ובחלופה זו אין כדי לצמצם את המסוכנות הנשקפת מהמשיב במידה הנדרשת. לפיכך בית המשפט קמא הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

4. לטענת העורר, בתיק מהסוג הנדון, שעניינו עבירות אלימות במשפחה המיוחסות לאדם נעדר עבר פלילי רלבנטי, ברגיל, הייתה נבחנת חלופת מעצר, על ידי בית המשפט במישורין או באמצעות שירות המבחן. לטענתו, לא היה מקום לסטות מכך בעניינו. העובדה שהוא תושב האזור, לא שוללת, כשלעצמה, חלופת מעצר. בידיו להציע מספר חלופות אשר עשויות להפיג את המסוכנות הנקודתית שנטען כי נשקפת ממנו כלפי המתלוננת. העורר הציע כי יעצר במעצר בית בפיקוח אלקטרוני בבית דודיו שהם בעלי תעודת זהות

ישראלית או בבית אחותו, שהיא תושבת ישראל המצויה בהליך של איחוד משפחות.

5. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, מסקנתי היא כי הערר להידחות.

בעבירות של אלימות במשפחה נקודת המוצא היא שהן מחייבות מעצר, אולם אין בכך כדי לשלול שקילת חלופת מעצר במקרים קונקרטיים, וכל מקרה נבחן לגופו. בענייננו יש ממש בטענת העורר כי אלמלא היותו תושב האזור, הרי שבשים לב לכך שהוא נעדר עבר פלילי, היה מקום לבחון חלופת מעצר ויתכן שלצורך כך היה מוזמן תסקיר מעצר. אכן, כידוע, הלכה מושרשת היא שגם לגבי תושבי האזור יש מקום לבחון היתכנות של חלופות מעצר שכן אין להעמיס על כתפי נאשם "הערכות כלליות ואקסיומות הנובעות מהיותו תושב האזור" (בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.11.2013); ראו גם בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל (10.2.2014)). חרף האמור, לגבי חלופת מעצר בתוך תחומי מדינת ישראל נקבע כי יש לאפשר זאת רק במקרים חריגים ונדירים, שכן משמעות הדבר היא מתן היתר לשהות בישראל למי שלא מורשה לשבת בה (לנסיבות חריגות כאלה ראו: בש"פ 743/15 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2015)). לגבי חלופת מעצר באזור נקבע אמנם כי האפשרות של הימלטות מאימת הדין היא שיקול בעל משקל אולם זו אינה עומדת לבדה ואין בה, כשלעצמה, להכריע את שאלת השחרור לחלופת מעצר. אולם אפשרות זו הוגבלה למי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד, כאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא שהייה בלתי חוקית בישראל. במקרים כאלה ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור ולהבטיח את התייצבותו לדיון בהפקדה כספית וערבויות מהותיות על ידי ערבים שהם אזרחי ישראל.

6. בענייננו, לא השתכנעתי כי המקרה הנדון בא בגדרי אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם יש מקום לשקול את שחרורו של תושב האזור, אשר הואשם בשהייה בלתי חוקית, לחלופה הכוללת מעצר בית בישראל, גם אם מדובר במעצר בית בפיקוח אלקטרוני. אמנם לא נטען כי העורר הוא בעל עבר פלילי, אולם כמפורט לעיל, מיוחסים לו עבירות של אלימות במשפחה ולא רק עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל. בנוסף, לעורר עצמו אין זיקה ממשית לישראל. הוא לא התגורר בה ואף לא מחזיק בהיתר עבודה. בדיון נטען על ידו כי קיבל בעבר היתר לביקורים בישראל, אולם לא הוצגו מסמכים המעידים על כך. בנוסף, הקשר בין העורר למפקח המוצע לא הוברר די הצורך ואילו אחותו, אשר מתגוררת בעיר לוד, לא התייצבה לדיון. יצוין כי אין לקבל את טענת באת כוח העורר שלפיה יש התייחס למעצר בית בפיקוח אלקטרוני כאל מעצר מאחורי סורג ובריא, מהיבט זה שאין לראות בכך מתן היתר לשהייה בישראל. טענה זו אולי שובת לב ממבט ראשון אולם למרות הקרבה שקיימת כיום בין סוגי מעצר אלה, ברור שעדיין קיים שוני מהותי ביניהם. לעניין איסור שהייה בישראל, אין דומה ישיבה מאחורי סורג ובריא לישיבה במעצר בית, גם אם המעצר הוא

בפיקוח אלקטרוני.

7. אשר לאפשרות לשחררו לחלופה באזור, דעתי היא כדעת בית משפט קמא, כי חומרת העבירות המיוחסות לעורר לא מצדיקות להסתפק בתנאי שחרור שעיקרם הפקדה כספית וערבויות. בדיון נמסר כי בת זוגו (שהיא אזרחית ישראלית) עברה להתגורר אצל הוריה הגרים באזור. בנסיבות אלה, קיים חשש כי שחרורו לשם, ללא פיקוח, עלול לסכנה.

8. התוצאה היא, שהערר נדחה.

ניתנה היום, ו' טבת תשפ"א, 21 דצמבר 2020, בהעדר
הצדדים.